

ת"פ 27533/11/14 - מדינת ישראל נגד איימן אבו בכר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 27533-11-14 מדינת ישראל נ' אבו בכר(עציר)

בפני כב' השופט אמיר טובי
המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד
הנאשם
נוכחים:

איימן אבו בכר ע"י ב"כ עו"ד ששון בר עוז

ב"כ המאשימה: עו"ד רמי סלאמה
ב"כ הנאשם: עו"ד ששון בר-עוז
הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

תמצית כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודייתו בעובדות שיוחסו לו בכתב האישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961; נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970; כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי הנאשם הינו תושב טול כרם/רמאללה שבשטחי הרשות הפלסטינאית, ובזמנים הרלוונטיים לכתב האישום נכנס לישראל ושהה בה בניגוד לחוק.

ביום 26.10.14, סמוך לאחר השעה 7:00, הגיע הנאשם יחד עם אחר, סמוך לביתם של גולן וקארן תשבי (להלן: "המתלוננים") ברח' המייסדים 25 בזכרון יעקב (להלן: "הבית") כשהם נוסעים ברכב מאזדה אפור שבבעלות עאמר ג'יוסי מג'לג'וליה (להלן: "הרכב"), נכנסו עם הרכב לחצר הבית סמוך לדלת הבית ועזבו את המקום. בסמוך לשעה 10:10 חזרו הנאשם והאחר למקום, האחר נכנס לחצר הבית והגיע סמוך לדלת הבית, תוך שהוא מסתיר את פניו בידו, בעוד הנאשם ממתין לו ברחוב. השניים עזבו את המקום לאחר שבת משפחה המתגוררת בסמוך שאלה למעשיהם במקום. המתלונן, שחשדו התעורר, דיווח למשטרה על הגעת שני חשודים סמוך לבית ומסר למשטרה את מספר הרכב.

בסמוך לשעה 15:30 נצפו הנאשם והאחר ע"י שוטרים, כשהם נוסעים ברכב ברחוב הגדעונים בזכרון יעקב, כאשר הנאשם נוהג ברכב והאחר יושב לצידו. הנאשם נהג ברכב ללא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח תקפים. הנאשם הבחין בניידת משטרה, והחל להימלט בנסיעה פרועה ומהירה, בדרך שיש בה לסכן ולפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב תחבורה וכלי תחבורה ובבטיחות הנוסעים בהם. כתוצאה מנסיעתו הפרועה של הנאשם ברחובות העיר, נאלצו נהגים שנסעו בנתיב הנגדי לסטות מנתיב נסיעתם ולבלום את רכבם. כל אותה עת הפעילו השוטרים בניידת סירנה, וסימנו לנאשם לעצור תוך כריזה ברמקול, אך הנאשם לא שעה לקריאותיהם והגביר את מהירות הנסיעה.

הנאשם המשיך בנסיעה מהירה ופרועה אל כביש 652 לכיוון הישוב בנימינה, תוך עקיפת רכבים במקומות אסורים לעקיפה ואילוץ נהגי אותם רכבים לסטות מהדרך מחשש לפגיעה. בהבחינו במחסום משטרה שהוקם בהמשך הכביש בכיוון נסיעתו, הסיט הנאשם את רכבו מהכביש אל תוך שביל עפר, עצר את הרכב והוא והאחר נמלטו מהרכב.

לאחר חיפוש ומרדף אחר הנאשם, אשר נמלט מהשוטרים שהזדהו וצעקו לנאשם לעצור, נעצר הנאשם כשהוא מנסה להסתתר בחורשה באזור מחצבת שוני.

3. בתחילה כפר הנאשם במיוחס לו, והתיק נקבע לשמיעת ראיות הצדדים. בטרם החלה שמיעת הראיות, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו יחזור בו הנאשם מכפירתו, יודה בעובדות כתב אישום מתוקן (בשנית) ויורשע. כן הוסכם על הצדדים כי יטענו לטווח ענישה של 15 - 30 חודשי מאסר בפועל, כמו גם מאסר מותנה וקנס שיוטלו לשיקול דעת בית המשפט.

טיעוני המאשימה לעונש

4. בטיעוניה ביקשה המאשימה לאמץ את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים והסבירה כי הסדר הטיעון, הקובע רף ענישה נמוך ביחס לפסיקה הקיימת בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, גובש נוכח המצב הראייתי הייחודי בתיק, שהינו תיק נסיבתי מורכב עם בעיות ראייתיות. טווח הענישה עליו סוכם בהסדר הטיעון מביא לידי ביטוי את המצב הראייתי בתיק ומאזנו נכונה עם העונש שיש להטיל על הנאשם. במסגרת טווח הענישה עליו סוכם, עתרה המאשימה להטלת העונש המקסימלי של 30 חודשי מאסר בפועל, בנוסף לעונש מותנה וקנס מרתיעים.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה נטען כי הסיכון המשמעותי שגרם הנאשם לחיי אדם בנסיעתו הפרועה עולה בבירור מעובדות כתב האישום המתוקן. המאשימה הפנתה למשך האירוע ולעובדה כי מדובר בשעות יום בהן יש משתמשים רבים בדרך, נהגים והולכי רגל. כן הודגש כי הנאשם נהג ברכב מבלי רישיון נהיגה וביטוח. עוד נטען כי הימלטותו של הנאשם מאנשי החוק, התנהלותו אף לאחר שעצר את רכבו, כמו גם שהייתו הבלתי חוקית בישראל, מצדיקים החמרה בעונשו.

לגישת המאשימה, נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן מצדיקות הקלה בעונשו. המאשימה הפנתה להרשעותיו הקודמות, הכוללות שבע הרשעות קודמות ובהן עבירות רכוש, עבירות כלפי שוטרים וכניסה לישראל שלא כדין, ובגין אף ריצה מאסרים בפועל. נטען כי מעברו יש ללמוד כי הוא נכנס לישראל שוב ושוב ומבצע בה עבירות ועל כן יש להרתיעו על ידי הטלת מאסר ממושך וקנס גבוה.

טיעוני הנאשם לעונש

5. בטיעוניו לעונש ביקש ב"כ הנאשם להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של הטווח המוסכם, היינו 15 חודשי מאסר בפועל. נטען כי הודייתו של הנאשם חסכה זמן שיפוטי רב ביותר, שהיה מתחייב משמיעת עדי התביעה הרבים. כן הוזכרו כשיקול לקולא הבעת החרטה ולקחת האחריות של הנאשם על מעשיו. הודגש כי אף שלנאשם עבר פלילי, זה אינו כולל הרשעה בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ומרבית עבירותיו הינן בגין כניסה לישראל שלא כדין עקב מצוקה כלכלית.

לגישת הסניגור, נסיבות ביצוע העבירה קרובות יותר לעבירה של נהיגה בפזיזות וברשלנות. זאת, בין היתר, היות ולא נלוו לעבירה זו עבירות תנועה חמורות נוספות המצדיקות ענישה מחמירה. אף הסניגור טען, כי מדובר בתיק נסיבתי מורכב בעל מצג ראייתי ייחודי ובעייתי, המצדיק במקרה זה הטלת עונש ברף התחתון של הטווח. נטען כי הדבר מוצדק גם לאור התיקונים המשמעותיים בכתב האישום. לתמיכה בגישתו הפנה הסניגור לפסיקה המשקפת את מדיניות הענישה הרצויה.

דבר הנאשם

6. בדברו האחרון אמר הנאשם כי הוא מצטער על שקרה ולא יחזור על התנהגות דומה בעתיד.

קביעת מתחם הענישה ההולם

7. ככלל, מתחם הענישה ההולם ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך בית המשפט נדרש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוך מתן הדעת לרשימה המפורטת בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין.

8. העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות, והפסיקה הדגישה לא אחת כי יש מקום להחמיר בענישה בגין עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ובריחה משוטרים (ראה: ע"פ 6398/07 **אבולקיען נ' מדינת**

ישראל (20.2.08); ע"פ 3383/05 אלעסם אנוואר נ' מ"י (27.10.05); ע"פ 217/04 חאפז אלקורעאן נ' מ"י (29.6.05).

עם זאת, כפי שהציגו שני הצדדים בטיעוניהם, ישנם קשיים ראייתיים בתיק המצדיקים הסדר הטיעון. מחד, אין להתעלם מחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם, נהיגתו הפרועה והמסוכנת לאורך רחובות עירוניים ונתיבי תחבורה שונים תוך הימלטות מהשוטרים וסיכון המשתמשים בדרכים, וזאת בעודו שוהה בישראל שלא כחוק ואינו מחזיק ברישיון נהיגה וביטוח תקפים. כן יש להביא כשיקול לחומרה את עברו הפלילי הכולל מספר הרשעות בעבירות שונות וריצוי מאסרים בפועל. מאידך, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודייתו בכתב האישום המתוקן, שהביאה לחסכון בזמן שיפוטי וכן לחרטה שהביע, כמו גם, את הקשיים הראייתיים בתיק כאמור. בשים לב לכל אלה, דומה כי מתחם העונש בו נקבו הצדדים מאזן נכונה בין מכלול השיקולים לחומרה לבין השיקולים לקולא. לאור זאת ובהתחשב במדיניות המשפטית ביחס להסדרי טיעון (ראו: ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פד"י נז(1), 577 (2002)), אני מוצא לכבד את ההסדר ולאשרו.

9. לאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת כפי שבאה לידי ביטוי בפסיקה, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן ובהתחשב בנסיבותיו של הנאשם, כמו גם בעובדה שאין לחובתו הרשעות בעבירות קודמות מסוג זה, מצאתי לגזור את עונשו ברף התחתון של מתחם הענישה עליו הסכימו הצדדים.

לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו החל מיום - 26.10.14.
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו או עבירה על חוק הכניסה לישראל.
- ד. קנס בסך ₪ 3,000 שישולם תוך 60 יום או עשרה ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ו, 21 ספטמבר 2015, בנוכחות הצדדים.